

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 128/2010-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., zastúpeného spoločnosťou E. P. Advokátska kancelária, s. r. o., P., v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. E. P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/03 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.
2. I. K. K. náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2010 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/03 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v bližšie neoznačenom odvolacom konaní. Spolu so sťažnosťou sťažovateľ doručil ústavnému súdu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 128/2010 z 27. apríla 2010 vyhovel žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní najmä preto, že jeho majetkové pomery mu vtedy nedovoľovali znášať trovy konania pred ústavným súdom, a ustanovil mu za právnu zástupkyňu JUDr. E. P.

Právna zástupkyňa na základe výzvy ústavného súdu z 29. apríla 2010 podaním z 11. mája 2010 doplnila sťažnosť. V doplnení uviedla, že sťažovateľ „*zotrváva na sťažnosti proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 a namieta ňou porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň sťažovateľ zdôrazňuje, že k porušeniu jeho označených práv došlo najmä v období od podania návrhu na začatie konania t. j. v roku 2003 doposiaľ. Analýza predmetného súdneho spisu, ktorý sťažovateľ navrhuje ako dôkaz ukazuje, že v tomto období nebola činnosť súdu plynulá, pričom vykazuje aj dlhšie obdobia nečinnosti súdu, čím došlo k zbytočným prietahom v konaní zo strany súdu a teda k porušeniu označených práv sťažovateľa.*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bardejov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/2003 konal v ďalšom období bez prieťahov.

3. I. K. K. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- € (slovom päťtisíc EUR), ktoré mu je Okresný súd Bardejov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. I. K. K. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,31 € ktoré je Okresný súd Bardejov povinný uhradiť na účet spoločnosti E. P. Advokátska kancelária s.r.o. vedený v U., a.s. pobočka Prešov... do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti a z jej doplnenia, ktoré podala kvalifikovaná právna zástupkyňa, vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 11/03.

Okresný súd v namietanej veci rozhodol rozsudkom 15. júla 2009. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho dorúčením [a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku] (ďalej aj „OSP“) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať (výnimkou je postup podľa § 213 ods. 2 OSP, ktorý však v tejto veci neprichádzal do úvahy), a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania (obdobne IV. ÚS 188/03).

Rozsudok okresného súdu z 15. júla 2009 bol na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co/5/2010 z 11. marca 2010 potvrdený. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. apríla 2010, teda došlo k právoplatnému

skončeníu veci bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2010.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priet'ahy v ňom, a napokon ani postup krajského súdu, ktorému spis doručil ešte 28. januára 2010. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd v tejto spojitosti pripomína, že proti porušovaniu základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa sťažovateľ mohol brániť (do vynesenia rozsudku okresným súdom) podaním kvalifikovanej sťažnosti, čo však neurobil.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť vo vzťahu k okresnému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z priebehu konania ďalej vyplýva, že ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 128/2010 z 27. apríla 2010 ustanovil sťažovateľovi za právnu zástupkyňu v konaní pred ústavným súdom advokátku JUDr. E. P. Ustanovená právna zástupkyňa sťažovateľa vyčíslila trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 303,31 €, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a doplnenie sťažnosti.

Ústavný súd prerokoval žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o priznanie trov konania na neverejnom zasadnutí a dospel k záveru, že je neopodstatnená. Trovy konania vzniknuté účastníkovi konania v konaní pred ústavným súdom upravuje osobitne ustanovenie § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého platí zásada, že účastník uhrádza trovy konania zo svojho. V § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ustanovená výnimka z tejto zásady, podľa ktorej ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa

výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi jeho trovy.

Z aplikácie ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku.

V ustanoveniach § 142 až § 151 OSP sú vyjadrené základné princípy postupu súdov v rozhodovaní o náhrade trov konania, a to princíp úspešnosti v konaní a princíp náhrady účelne vynaložených trov konania, ako aj to, že ak sú tu iné dôvody, nemusí súd trovy konania priznať vôbec. Tieto princípy primerane platia aj v prípade konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd posúdil v prvom rade návrh sťažovateľa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia advokátky ustanovenej v konaní pred ústavným súdom a zistil, že podanie doplnila neúčelne, pretože v ňom za sťažovateľa namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iba postupom okresného súdu, ktorý v čase prerokovania veci na ústavnom súde už nekonal. Sťažovateľ preto nemohol byť v konaní pred ústavným súdom vo vzťahu k postupu okresného súdu úspešný. Podanie ustanovenej advokátky, ktorým doplnila sťažnosť, neobsahovalo žiadne nové relevantné skutočnosti oproti pôvodnej sťažnosti, predovšetkým v ňom neboli uvedené skutočnosti týkajúce sa právoplatného skončenia veci sťažovateľa a dôkazy o tom, a tiež výslovne nebolo špecifikované konanie pred krajským súdom, čím v podstate týmto podaním právna zástupkyňa doplnila sťažnosť len po formálnej stránke sformulovaním námietok sťažovateľa iba vo vzťahu k okresnému súdu do podoby petitu sťažnosti.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde a Občianskeho súdneho poriadku, ako aj uvedeného skutkového stavu veci ústavný súd nepovažoval za odôvodnené a účelné priznať sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v tomto konaní, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (obdobne napr.

m. m. II. ÚS 151/06 – rozhodnutie o nepriznaní trov konania, III. ÚS 68/09, III. ÚS 85/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2010